

*Ty jsi já a já jsem ty,
Obě naše duše zakletý.
Na kolik okamžiků k sobě patříme?
Nevíme...*

*Ty jsi já a já jsem teď ty
Dva chudý i dva bohatý.
Za kolik dnů, o sobě pravdu poznáme?
Neznáme.*

*My dva k sobě patříme.
Co nás čeká dál však nevíme.
O tom se dá jen snít.
Ty jsi já a já jsem ty,
Dokdy budu líbat tvoje rty,
nechci příslibit.*

Daniel Landa, K sobě patříme, muzikál Tajemství

Sluneční paprsky proklouzly okénkem lodní kajuty a pohladily Ongori po tváři. Cítila je, ale nedokázala otevřít oči. Nacházela se v jakémsi podivném stavu mezi spánkem a sněním. Vnímala prsty levé ruky, jak bubnují do matrace postele. Po chvíli se přidala celá dlaň. Neustále dokola, ve stejném pravidelném rytmu. Neuměla to zastavit.

V mysli se jí vynořovaly zvláštní obrazy. Viděla postavu muže, který tančil okolo ohně. Zahnutou paličkou bubnoval na bubínek a přitom zpíval. Ongori si uvědomila, že její prsty vyťukávají divoký rytmus. Vycházel jí přímo ze srdce. Náhle už neležela v posteli, ale seděla u ohniště a dlaní bušila do podobného bubínku. Dokonce se slyšela, jak také cosi zpívá. Pak bubnování zrychlilo a zesílilo. Chvíli znělo naléhavě a nakonec ustalo.

Rázem se probudila. Posadila se na posteli a chvíli hleděla před sebe. Co to bylo? Ode dne, kdy vyplula z Keledoru, slyšela každou noc ve svých snech hlas bubínku. A čím více se blížila k pobřeží Tary, bylo jeho volání silnější a naléhavější. Pokaždé to končilo prudkým probuzením, po kterém se ale nikdy necítila unavená. Naopak, jako by se probírala ze zvláštního transu, který ji nabyl energií.

„Země na obzoru!“ zaslechla zvolání z paluby.

Ongori vstala a na nohy navlékla zelené nohavice. Byly z jemné, ale velice odolné látky, kterou utkaly prsty elfů. Pak si oblékla žlutou košili, která jí sahala až ke kolenům. Rozpuštěné černé vlasy, jež proplétaly stříbrné prameny, svázala do ohonu. Nebyla stará, alespoň pro její lid třiapadesát let neznamenovalo žádné stáří. To příroda ji při narození obdarovala tímto podivuhodným melírem.

Na záda pověsila dlouhý meč v pochvě zdobené hadí kůží. Na lesklém smaragdovém podkladu se rýsoval černý reliéf, který připomínal propletené spirály.

Ongori vystoupala po rozvrzaných schůdcích z podpalubí a s rozkoší se nadechla čerstvého slaného vzduchu. Nahoře ji přivítal chechtavý křik racků. Došla až na příď a zamyšleně se zahleděla na temné obrysy blížící se pevniny. Loď mezitím vplula do Brány moře, průlivu, nad kterým se na vysokém útesu tyčila obrovská pevnost Ostroh. V přístavišti pod ní kotvila

erinská válečná flotila. Jako les stromů se tu vedle sebe tyčily stožáry plavidel mocné a obávané námořní velmoci.

Koráb proplul skrz průliv a ocitl se uvnitř Zlaté laguny.

„Erin!“ vykřikl námořník ze strážního koše.

Před Ongori se vynořily pestrobarevné fasády bohatě zdobených domů města, které se rozkládalo zhruba na třiceti ostrovech, navzájem propojených mohutnými mosty. Bylo to velkolepé dílo lidských stavitelů.

Ani ne za půl hodiny už Ongori stála na přístavním molu. Přístaviště bylo veliké. Mohlo se klidně rovnat s těmi z velkých měst na Lendoru. Kromě ohromných zámořských lodí tu také kotvilo velké množství loděk, které rozvážely pasažéry po městě.

„Kam to bude, paní?“ zeptal se domorodec, jemuž patřilo plavidlo, které si najala. Zvědavě si prohlížel její špičaté uši. Zřejmě ještě nikdy neviděl elfa.

„Hostinec Velrybí královna,“ pravila Ongori.

Černoch přikývl a zazubil se na ni bělostným chrupem. Pak se opřel do dlouhého bidla. Lodka se ubírala plavebními kanály, které v Erinu nahrazovaly ulice. Často narážela do odpadků, jichž byla všude na hladině spousta.

Lodivod zamířil do Moymyrova města, čtvrti, kterou tvořily domy stojící na mohutných kůlech zapuštěných do mořského dna. Několik jich minuli, až nakonec vpluli do dvora zájezdního hostince. Domorodec zakotvil mezi ostatní loďky, přivázal člun ke kůlu a galantně Ongori nabídl rámě, aby jí pomohl vystoupit na prkennou plošinu před vchodem do krčmy.

„Děkuji,“ usmála se elfka a vtiskla mu do mozolnaté dlaně několik drobných mincí.

Uvnitř Velrybí královny bylo zakouřeno. Většinu hostů tvořili námořníci a přístavní dělníci. Potutelně mrkali na neobvyklou návštěvu a popotahovali z dýmek laciný tabák.

Ongori se usadila u jednoho z neobsazených stolů a vyčkala, až k ní přistoupí hostinský.

„Co si dáte?“ zeptal se mrzutě zamračený muž s umaštěnými vlasy.

„Je tohle dobrá hospoda?“ zeptala se elfka místo přání.

„Ta nejlepší,“ usmál se hostinský a v jeho očích se náhle objevil zájem.

„A čepujete tu také pivo z Almendoru?“

„Samozřejmě, paní! U nás se vám dostane toho nelepššího zlatavého moku z Východního království!“ odvětil pohotově. „Dabian Trkva k vašim službám. Chvíli tu počkejte, přinesou vám pivo. Vypijte ho, a pak jděte támhletěmi dveřmi do kuchyně,“ řekl tiše a nepatrným pohledem jí naznačil směr, kterým potom sám odešel.

Za chvíli přinesla děvečka korbel s pěnivým mokem. Ongori ho vypila několika žíznivými doušky. Po dlouhé cestě přes Vnitřní moře jí trochu spravilo chuť.

Potom se vydala ke dveřím, za kterými zmizel hostinský. Zdálo se, že zájem hostů o její osobu už opadl. Zabrali se do hlasité hádky o tom, na jakou návnadu se dají ulovit ty největší ryby.

V kuchyni čekal Dabian Trkva. Při pohledu na nemyté nádoby a sud se zapáchajícím masem se Ongori rozhodla, že ve Velrybí královně rozhodně žádné jídlo neochutná. Také vzhled hostinského nebudil valnou důvěru, ale byl jediný, na koho se v Erinu mohla obrátit. Dabian sloužil jako spojka almendorské tajné služby a měl pro ni důležité informace.

„Jeden nikdy neví, čí uši právě poslouchají,“ usmál se kysele. „Nečekal jsem, že pošlou ženskou a... elfku.“ Poslední slovo pronesl skoro s odporem.

Ongori se zhluboka nadechla a přešla jeho poznámku bez povšimnutí.

„Víte něco o Mošarovi?“ zeptala se ho přísným tónem.

„Ano, jistě. Před měsícem jsem dostal zprávu, že se mám porozhlídnout po chlapovi toho jména. Dalo to dost práce, ale našel jsem ho. Tady v Erinu mu říkají Mošja Stakan. Adoptoval ho rod Stakjanů, jeden z nejmocnějších ve městě.“

„Adoptovali ho?“ podivila se Ongori.

„Přesně tak,“ zamračil se Dabian Trkva. Oči se mu přitom zúžily do štěrbin, když si prohlížel její špičaté uši.

„Něco se vám na mých uších nelíbí?“ Elfčin hlas zněl jako varovné syčení kočky. Hostinský se polekal a o krok od ní odstoupil.

„Ne, vůbec ne,“ předstíral úsměv. „Víte, jsem z vás trochu nesvůj. Poslední dobou se ve městě usazuje čím dál víc barevnějších...“ nedomluvil. Pohled bledě modrých očí, kterými si ho Ongori měřila, studil jako led. Dostal strach.

„Ehm... takže Mošju tedy adoptovali Stakjanové. Tady v Erinu je to veliká pocta, když se některý z místních vládnoucích rodů rozhodne někoho přijmout za svého člena. Mošja Stakjan se díky tomu stal jedním z nejmocnějších mužů ve městě. Je taky hodně bohatý. Patří mu několik velkých domů a v džungli prý vlastní pár dřevorubeckých osad.“

„To vynáší obchod s dřevem tolik peněz?“ podivila se Ongori.

„Ne, dřevo by mu nestačilo k tomu, aby si mohl tohle všechno dovolit,“ zavrtěl hlavou hostinský. „Povídá se, že Mošjovy prsty sahají jak hodně vysoko do politiky Erinu, tak i pěkně hluboko, do zločineckého podsvětí,“ zašklebil se Dabian. „Nikdo vlastně ani pořádně neví, jak získal všechno to bohatství. Objevil se v Erinu asi před třemi lety kdoví odkud a zdejší smetánka ho hned přijala do svých řad. Peníze jsou holt vstupenkou kamkoliv. Víc jsem nezjistil.“

„Kde ho najdu?“ zeptala se po chvíli uvažování Ongori.

„Být vámi, raději bych se k němu příliš nepřibližoval,“ zamračil se Dabian. „Musel jsem být pěkně opatrný, když jsem o něm tohle všechno zjišťoval. Jak se v Erinu někdo začne moc zajímat o druhý, jde mu hned o krk. A já jsem rád, že na tom mém ještě hlava pevně sedí,“ usmál se křivě hostinský a odhalil zažloutlé zuby.

„Jsem tu jenom kvůli němu. Takže, kde ho najdu?“ zopakovala Ongori svou otázku.

„No, když jinak nedáte,“ zašklebil se pochmurně Dabian. „Je to asi osm dní, co odjel do džungle. Prý zkontrolovat tam svoje vesnice.“

„Pak se tedy za ním musím co nejdříve vypravit,“ řekla Ongori.

„Víte vy vůbec, co to je Džungle padlých stromů?“ zasmál se Dabian jejímu odhodlání.

„Vůbec netušíte, co je Zelený peklo! Mošju doprovázel oddíl dobře vybavených a po zuby ozbrojených chlapů. Samotná ženská nemá v pralese šanci. Jedovatí hadi, krvelačný šelmy, zabijácký černý kůže... Přežijete tam tak den, možná dva. Pak vás něco zabije nebo sežere,“ zhodnotil její šance.

„Děkuji za starost, ale já se už o sebe nějak postarám,“ odušila suše elfka. Zamyšleně přitom kroutila se stříbrným prstenem ve tvaru kočičí hlavy, který nosila na pravém ukazováku.

„Mošja Stakjan musí být pro Almendor hodně důležitý. A vy asi dost dobrá agentka, že vás sem poslali samotnou,“ snažil se Dabian Ongori zalichotit. Z jeho výrazu se dalo snadno vyčíst, že by se rád by o jejím posláním dozvěděl něco víc.

Elfka mu neodpověděla. Vůbec se jí nelíbil, ale ještě chvíli jeho služby potřebovala. Dostala na hostinského kontakt od almendorské tajné služby, pro kterou dělal v Erinu informátora. Tajná služba Východního království měla na dopadení a likvidaci Mošara svůj vlastní zájem. Když se její vedení dozvědělo, že po něm jde také Cech Eldebranských katů, ochotně nabídlo podporu. Dabian se však zatím nesměl dozvědět, že Ongori patří k obávaným mistrům popravčím. Mohl by dostat strach a přestat spolupracovat.

„Podívám se po nějakým dobrým průvodci, co se vyzná v džungli. Zatím si dejte něco k jídlu, na účet mého podniku,“ usmál se úslužně hostinský.

„Děkuji, ale pivo mi bude bohatě stačit,“ odmítla jeho nabídku Ongori.

...

„Pozor!“ vykřikl Jemi a vrhl po elfce nožem. Ostří protalo vzduch těsně kolem její hlavy.

Ongori se okamžitě příkrčila a tasila meč. Pak si všimla těla obřího pavouka, jehož nůž přišpendlil ke kůře věkovitého stromu.

„Obzvlášť jedovatý druh, tenhle bhabrag,“ vysvětloval Jemi, zatímco očišťoval zbraň. „Ale pečený chutná jako kuřecí maso,“ usmál se na elfku.

Ta vrátila meč zpátky do pochvy a zase se narovнала. Málem by na svého průvodce zaútočila. Už si myslela, že ji chce zabít. Byli na cestě osmý den a Ongori si pomalu na pohledného lovce zvykala, stále však zůstávala ostražitá. Její řemeslo ji naučilo být pořád ve střehu.

„Neboj, s nožem to umím,“ řekl Jemi. Byl to asi čtyřicetiletý muž s krátce stříženým plnovousem a plavými vlasy na ramena. Hostinský z Velrybí královny o něm tvrdil, že patří k nejzkušenějším lovcům v širokém okolí. Byl už mnohokrát v Džungli padlých stromů a pokaždé se z ní vrátil živý.

„Říkal jsi, že k osadám Mošji Stakjana dorazíme do sedmi dnů,“ připomenula mu Ongori.

„No, víš, trochu jsem zabloudil,“ prohrábl si rozpačité dlaní vlasy. „Ale jenom maličko,“ usmál se povzbudivě.

„Kolik je maličko?“

„Den, dva, nejvýš tak tři. V téhle části džungle jsem byl jenom jednou a už je to víc jak rok.“

„To je tedy pěkné. Každý den, o který se zpozdíme, ti strhnu něco z odměny,“ zlobila se Ongori.

„Pro mne za mne,“ mávl lhostejně rukou Jemi. „Přišel jsem už o větší peníze. Aspoň se budu moct o něco déle kochat tvou krásnou tvář.“

Elfka se zamračila. Ve skutečnosti ji ale ta poznámka potěšila. Od prvního dne, co byli spolu, jí Jemi skládal jeden kompliment za druhým. Chvilí to Ongori vadilo, pak si zvykla a nakonec za to byla i ráda. Dlouhá a namáhavá cesta „Zeleným peklem“ alespoň nebyla tak nudná. A navíc se jí lovec líbil.

Ongori vyrůstala v lidské společnosti od narození, přesto v ní stále cítila být cizinkou. Někteří lidé se elfky báli, jiní ji nenáviděli kvůli jejímu řemeslu. Lidé dokázali být krutí. Zvlášť, pokud měli strach.

„Asi pět hodin odsud býval dřevorubecký srub. Divoši ho vypálili a majitele, jeho ženu i děti si upekli k večeři. Mohli bychom tam přečkat noc,“ navrhl Jemi a čekal, jak bude jeho společnice reagovat.

„Dobrá, ty vybíráš cestu,“ pravila elfka klidně. „Duchů se nebojím, živí dovedou být mnohem horší,“ dodala.

Jemi přikývl a chopil se mačety. Šel první a prosekával cestu v hustém porostu džungle. Koně vedli za sebou. Vyhýbali se mokřinám a padlým kmenům stromů. Ve dne je mučilo vedro, v noci zima a do toho neustálé útoky hmyzu žíznícím po jejich krvi.

Ongori musela lovce obdivovat. Sama by se v pralese ztratila nejspíš hned první den, ale on si v něm počíнал, jako by tu žil odjakživa.

Pobaveně se usmála. Znovu se přistihla, jak si zálibně prohlíží svalnatou postavu v krátké kazajce a přiléhavých kalhotách z kůže.

...

Údery bubínku zrychlovaly a nabývaly na razanci. Mihotající se plameny ohně, nesrozumitelné výkřiky, které nepřipomínaly nic lidského, ani zvířecího. Démonické stíny a burácení hromu. To všechno splývalo v ohlušující píseň beze slov.

Ongori zalapala po dechu a zprudka otevřela oči. Nad sebou spatřila noční oblohu plnou hvězd a temnou siluetu Jemiho postavy. Seděl přímo proti ní a zkoumavě si ji prohlížel.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Asi ano,“ pravila zamyšleně. Hlas bubínku k ní přicházel noc co noc. Něco to znamenalo, bylo to nějaké poselství, ale jen Kaat věděla, jaké.

„Je chladno,“ zašeptala a zimomřivě si přitáhla vlněnou deku blíž k bradě.

„Můžeme se navzájem zahřát,“ navrhl lovec.

Jeho přímočará nabídka ji rozesmála.

„Myslíš si, že mne dokážeš zahřát?“ zeptala se pobaveně.

„Mohu to zkusit,“ zazubil se.

„Tak pojd’.“

Ongori nadzvedla deku a Jemi rychle vklouzl pod ní. Za chvíli se už k sobě oba pevně tiskli. Objali se a dlouze políbili. Přestali cítit chlad noci, vnímali pouze žár svých těl. Dali průchod tomu, co v sobě dlouhé dny dusili. Hlasy noční džungle na okamžik ztichly. Jako by se prales zaposlouchal do vzdechů rozvášněných milenců.

„Proč se chceš setkat s Mošjou Stakjanem?“ zeptal se později Jemi.

„Mám pro něj důležitou zprávu,“ zašeptala po chvílce váhání Ongori.

„Slyšel jsem o něm spoustu věcí. Je bohatý a prý také nebezpečný. Hodně nebezpečný...“

„Já vím,“ řekla elfka a políbila ho. Usnul.

Ongori se zahleděla do jeho tváře. Zračil se v ní úsměv. Pocítila zvláštní smutek. V uších jí doznívala tichá píseň, vzdálený hlas bubínku.

Opatrně vyklouzla zpod deky a přešla přes vymýcenou planinu, která zbyla po vypáleném srubu. I tu už porůstaly nízké keře. Prales si bral zpátky území, jež mu člověk násilím vzal.

Ongori se usadila pod mohutným stromem a přemýšlela o tom, co se právě stalo. Když život dával, brala si, co nabízel. Naučila se žít pouze v přítomnosti, tady a teď. Včerejšek byl minulostí bez návratu a vzpomínky, ať šťastné nebo hořké, neměly význam. A zítřek, ten už nemusel nikdy nastat. Ale teď cítila něco zvláštního. Něco, o čem si už myslela, že nikdy víc nezažije.

Poprvé se zamilovala ještě jako dítě. Byla sirotek a muž, kterého milovala, z ní udělal nevěstku. Prodával její tělo, jako by mu patřilo. A ona se neuměla bránit.

Život k ní byl krutý. Rodiče zlynčovali susedi poté, co je obvinili z provozování černé magie. Neměla nikoho, kdo by se jí zastal. Dítě se špičatýma ušima, které zůstalo osamoceno v lidském městě. Pro některé příživník, pro jiné pak netradiční zpestření do postele.

Až její mistr ji vysvobodil z pekla veřejného domu v Rangaroke, do kterého byla prodána tím, koho milovala. Stala se katyní a začala trestat bezpráví. Naučila se potlačovat city a zabíjet.

Ale teď se něco zlomilo. Jemi v ní probudil mladou dívku, o níž si myslela, že je už dávno mrtvá.

„Ach Kaat!“ zašeptala do korun stromů. „Je to snad zkouška mého odhodlání?“

Ze tmy zaznělo jemné zašustění. Noční dravec se vydal na lov.

...

„Cítíš to taky?“ zeptala se Jemiho. Pach spáleniny jí nepříjemně pronikal nosem a štípal v krku.

„Podívej!“ ukázal lovec nad koruny stromů. Zvedal se tam oblak kouře.

Vydali se směrem, odkud přicházel. Narazili na vyšlapanou stezku, která je zavedla k domorodé vesnici. Tady se jim naskytl hrůzný obraz. Ze zbytků ohořelých chatrčí stoupal dým a mezi nimi ležela spálená a zmrzačená těla. Většinou patřila dětem a starým lidem.

Jemi nahlédl do jedné z chatrčí a zakryl si ústa dlaní. O zčernalou stěnu se opírala matka s dítětem v náručí. Jejich těla spojovalo dlouhé jezdecké kopí.

Ongori se shýbla nad mrtvolou černého válečníka v bederní roušce. Z hrudi mu vyčnívaly konce dvou šipek z kuše. Elfka jednu vytrhla a prohlédla si hrot. Měl zpětný háček.

„Tyhle zbraně jsou v Jižní dálavě zakázané, že?“ zeptala se.

„Takové střely používají lovci velkých šelem a otrokáři z Plaveny. Za jejich držení jsou přísné tresty. Tady v džungli ale není nikdo, kdo by to ohlídal,“ pravil Jemi.

„Co je tohle?“ zarazila se Ongori při pohledu na tělo bělocha, prorostlé nějakou rostlinou. Zelené šlahounky mu vylézaly z uší, očí i úst. Dokonce si našly cestu i skrz jeho kroužkovou košili.

„To je eduki,“ otrásl se Jemi odporem. „Domorodci smíchají jejich semena se slinami, a pak je hodí nebo foukačkou vystřelí na nepřítele. Do minuty tě to zbaví všech tekutin v těle. Eduki je strašně nebezpečné. Pokud nemusíš, nikdy se ho nedotýkej, reaguje na vlhkost.

„U všech bohů, to je lidská řeč! Pomozte mi!“ ozvalo se tlumeně někde hodně blízko.

„Co to bylo?“ rozhlížel se Jemi.

„Tady jsem!“ zaznělo odkudsi znovu chraplavě.

Odsunuli těla dvou vesničanů a pod nimi našli bílého muže se zprohýbanou přílbicí. Nemohl se pohnout. Jen mrkal očima a hlasitě dýchal pootevřenými ústy. V krku mu vězela malá šipka s papouščím peřím.

„Bohové mne vyslyšeli! Děkuji, děkuji!“ zasípal.

Ongori nešetrně vytrhla šipku a přičichla k ní. Pak se chladně podívala na nehybného muže.

„Kdo jsi? Co se tu stalo?“ zeptala se ho.

„Vodu... vodu!“

Jemi odvázal od pasu čturu a přiložil mu ji k ústům. Nemohl polykat, chrčelo to v něm, jak mu voda protékala vyschlým hrdlem.

„Jsem Horgaz,“ zašeptal. „Jsem tu už asi dva dny. Nemůžu... nemůžu se hýbat!“

„Kam jste odvedli vesničany?“ ptala se Ongori.

„Prosím... pomozte mi!“ sténal muž.

„Kam jste je odvedli?“ opakovala pomalu a důrazně.

„Já... já nevím. Asi na základnu. Když jsem to koupil... zatočila se mi hlava a... omdlel jsem. A pak... pak už byli všichni pryč. Ti zmetkové... nechali mě tu. Mysleli... mysleli asi, že mne ty černý... ty černý... otrávil. Pomozte mi!“

„Byl s vámi Mošja Stakjan?“ pokračovala dál Ongori ve výslechu.

„Pan Mošja?“ zachrčel. „Ten... ten... ach! Nevím, jak vypadá. On žije v Erinu. Má tam palác... Jen velitel... Branko ví, jak vypadá...“ Muž začal zadržávat v řeči. Hlas měl mdlý, jako by se někam vzdaloval.

„Na té šipce byl jed, který teď máš v krvi. Působí velice, velice pomalu. Někdy i celé dny,“ vysvětlovala elfka. „Rozežirá žíly, už teď musíš cítit strašnou bolest. Nemůžeš se hýbat, protože ti odumřely nohy i ruce. Až vyhasne celé tvé tělo, a to bude už brzy, přijde na řadu hlava. A to bude hodně moc bolestivé.“

„Ne! To ne!“ zařval Horgaz hrůzou.

„Existuje nějaký protijed? Dá se mu pomoci?“ zeptal se Jemi.

„Ano. Mohla bych ho zachránit. I když by zůstal nadosmrti ochrnutý. Ale to neudělám. Je to otrokář a teď platí za to, co si sám způsobil.“

Překvapený Jemi od ní odstoupil. Nepoznával ji. Úplně se změnila. To nebyla ta žena, se kterou se dnes v noci miloval.

Ongori vytáhla ze sedlové brašny dřevěnou truhličku. Uvnitř byla vystlaná sametem a ukrývala různé podivné kovové nástroje. Elfka chvíli vybírala, až vytáhla dlouhou tenkou jehlu.

„Co chceš dělat?“ zeptal se jí vyděšeně.

„Jdi pryč,“ vybidla tvrdě lovcem. Jako by ten hlas ani nebyl její. Když na něj pohlédla, měla zúžené panenky. Vypadaly spíš jako zornice dravé šelmy.

„Ne! Ty elfí děvko!“ zařval znehybněný muž hrůzou, když pochopil, co ho čeká.

„Takhle mi říkali často,“ odušila Ongori nevzrušeně, nahmatala ohryzek a zabodla do něj polovinu jehly.

Muž vytřeštil oči, div mu nevypadly z důlků. Nelidsky zařval.

„Potřebuji, aby ještě chvíli zůstal při vědomí,“ vysvětlovala Jemimu.

„Kdo vlastně jsi? Kde ses tohle naučila?“ zakroutil lovec nechápavě hlavou. Už nemohl dál poslouchat nárek umírajícího. Zacpal si uši a běžel pryč z vypálené vesnice. Daleko od toho místa plného zmaru a utrpení.

„Jak daleko je vaše základna?“ ptala se katyně paralyzovaného Horgaze a zabodla jehlu o něco hlouběji.

„Auu! Dva... dva dny jsme sem šli. Jsou to dva dny cesty!“ skučel otrokář a z úst mu vytékaly pramínky krvavých slin.

„Kolik mužů přepadlo vesnici?“

„U Khara! Ty...“

„Tak kolik,“ pravila výhrůžně a nemilosrdně zahýbala jehlou ze strany na stranu.

„Dost! Bylo nás třiatřicet, i s velitelem... U všech bohů, já nemůžu... Zab mne! Zab mne!“ řval nesnesitelnou bolestí.

Ongori si ho zamyšleně prohlížela. Měla ještě několik otázek, ale věděla, že z něj už víc nedostane. Mohla ho tu nechat dlouhé hodiny trpět mezi těly domorodců, které zavraždil.

Otrokář stále naříkal a prosil ji o smrt. Přikývla. V jediném plynulém pohybu tasila meč a oddělila hlavu od těla.

...

„Ongori, kdo vlastně jsi?“ promluvil konečně Jemi. Celý den zadumaně mlčel a vyhýbal se jejím pohledům. Až s nastávajícím soumrakem prolomil napjaté ticho.

„Je to důležité, Jemi?“

„Chtěl bych vědět, kdo je žena, kterou miluji.“

„Když ti to řeknu, budeš se mne možná bát a třeba mne začneš i nenávidět,“ řekla smutně elfka a podívala se mu zpříma do očí. Ty její se leskly.

„Ty jsi přijela Mošju Stakjana zabít, vid’?“

Ongori němě přikývla.

„Ty se živíš zabíjením lidí?“ zeptal se její průvodce a pohladil jemně elfku po tváři.

„Takhle jsem o tom ještě nepřemýšlela,“ usmála se. Jemiho slova ji rozveselila. „Ale vlastně máš pravdu, živí mne smrt druhých,“ pronesla hrobovým hlasem, zatímco jí cukaly koutky úst.

„A proč ho chceš zabít?“ zajímal se lovec.

„Jsem z Cechu Eldebranských katů,“ pronesla tiše. Všimla si úleku v Jemiho tváři. „Mošar pochází z Almendoru, odkud utekl jako zločinec. Tady v Jižní dálavě se vydává za Mošju Stakjana, váženého erinského občana. Nikdo neví, že zotročuje domorodce z džungle a prodává je do Plaveny. Díky tomu tak zbohatl. Za obchod s lidmi je ve Čtyřech královstvích hrdelní trest. Já jsem tu proto, abych mu doručila poselství od almendorského královského soudu. Rozsudek smrti.“

„To v té vesnici, to bylo hrozné,“ oťrásl se Jemi při vzpomínce na zmasakrované domorodce.

„Nevěděl jsem, že tohle otrokáři dělají.“

„Tak už víš, proč mne poslali zabít Mošara,“ zasmušila se Ongori.

Jemi mlčel. Svrástil obočí a zamyšleně si hladil bradu.

„Ten muž, kterého jsi mučila... říkal, že jich bylo třiatřicet. Dva jsou mrtví. I tak je to ale pořád hodně. Zítra je dostihneme, co pak?“

„Ty domorodce, co v té vesnici nezabili, prodají do otroctví. Někdo je musí zachránit. Bohové nestvořili lidi proto, aby se navzájem ponižovali a prodávali jako nějaké zboží.“

„Ongori, já tě nechci ztratit,“ zašeptal Jemi. V očích měl zvláštní smutek.

Elfka vzdychla a objala ho. Za chvíli se už jejich propletená těla svíjela za doprovodu chorálu zvuků nočního pralesa. Milovali se dlouhé hodiny, než unavení, ale šťastní, vpluli do krajin snů.

Ongori v nich opět uvítaly rytmické úderu bubínku. Přicházely k ní ze všech stran. Chvillemi vzdálené a pomalé, pak zase blízké a zběsilé. Znělo to naléhavě. Jemi měl neklidné spání. Náhle se s trhnutím probudil a uchopil rukojeť tesáku. Pohlédl na spící elfku. Dotýkala se ho dlaní. Ve svitu měsíce se na ní třpytil stříbrný prsten v podobě kočičí hlavy.

Pozvedl zbraň, aby ji vzápětí zase nechal klesnout. Smutně vzdychl a usnul.

...

Ráno pokračovali po stopách otrokářů. Byly stále čerstvější. Otroci šli pěšky a zpomalovali tak dozorce jedoucí na koních. Kolem desáté hodiny našli v křovinách tělo domorodce. Měl celá záda od krve, nesly stopy biče. Nebyl zřejmě jediný, koho takto otrokáři pobízeli ke spěchu. Jemi s Ongori během stopování nacházeli stébla trávy se zaschlými kapkami krve.

K polednímu narazili na mělkou říčku, která se klikatila mezi pralesními velikány a zvolna klesala do údolí. Z něj zaslechli hlasité povely a řehotání koní.

„Dohnali jsme je,“ zašeptal Jemi. „Podíváme se na ně pěkně seshora. Buď opatrná, ať nás neuslyší,“ vybídl Ongori. Ta němě přikývla a políbila ho na tvář. Uvázali koně a vydali se za hlasy.

Zatímco se plížili, údolí po jejich levici se stále více prohlubovalo a rozšiřovalo. Řeka zde ústila do malého jezera. Ukryli se na svahu nad ním, za třemi velkými balvany, zpoza nichž měli dobrý výhled.

Na březích jezera se utábořili otrokáři. Někteří napájeli koně, jiní se natahli na záda do trávy a odpočívali. Několik mužů hlídalo zajaté domorodce, kteří seděli v kruhu, s rukama svázanými za zády. Těla a obličejové mnohých z nich pokrývaly krvavé šrámy. Když se některý pohnul, uštědřil mu dozorce ránu ratištěm kopí.

Zatímco si je Ongori pozorně prohlížela, Jemi počítal.

„Jeden chybí,“ šťouchl elfku do ramene.

„Cože?“ nechápala.

„Je tam o tři koně víc, než otrokářů. Ve vesnici byli jen dva mrtví, dalšího jsme cestou nenašli. Jeden chybí,“ vysvětloval.

Než stačila Ongori přikývnout, že rozumí, Jemi varovně sykl a vymrštil se ze země. Asi pět kroků za nimi se krčila postava s nataženým lukem. Zadrnčela tětiva.

„Ne!“ zařval Jemi a vrhl se do dráhy šípu, který mířil na jeho milovanou.

Ongori se přitiskla k zemi, jak jí velel obranný instinkt. Byla rychlejší, střela by ji minula. Jenže Jemi šíp zastavil v polovině cesty vlastním tělem. Tlumeně vykřikl a bezvládně se zhroutil.

Elfce se zatmělo před očima. Cítila, jak se jí hrůzou zastavilo srdce. Dlouhým skokem překonala vzdálenost, která ji dělila od nepřítele. Ještě ve vzduchu tasila meč a s došlápnutím odsekla lučištníkovi hlavu.

Byl to elf, lesní elf z Tary. Ongori o nich dosud jen slyšela. Nečekala, že se setká s některým ze svých zdejších příbuzných zrovna takovým způsobem.

Z údolí zazněly výkřiky. Otrokáři zpozorovali pohyb na svahu nad jezerem a teď se rychle blížili. Někteří na koních, další běželi po svých. Elfka přiklekla k Jemimu. Nedýchal, z hrudi mu vyčníval opeřený konec šípu. Se slzami v očích se rozběhla zpět ke koním.

„Tam! Tam někdo utíká!“ ozvalo se za ní. První otrokář už vyjel až nahoru. Následovali ho další. Většina se hned vydala za prchající elfkou, ale jeden z nich, plavovlasý muž se slamákem na hlavě, seskočil z koně a sklonil se nad bezvládným lovcem. Ten otevřel oči a chvíli se snažil popadnout dech, který si při pádu vyrazil.

„Musí zůstat na živu!“ vyrážel ze sebe Jemi mezi jednotlivými nádechy.

...

Ongori pobízela koně ke spěchu. Za sebou slyšela dusot kopyt, nepřátelé jí byli stále nadosah. Netušila, kam se řítí. Přebrodila říčku a mířila do hlubin pralesa. Půda začala měknout a zeleň se změnila v hněd'. Ocitla se v mokřinách.

Kůň výstražně zarehtal. Málem ho strhla do hluboké tůně. Pátrala pohledem po nějaké vhodné skrýši, ve které by se ukryla a počkala na své pronásledovatele. Bylo jich mnoho, ale při překvapivém útoku ze zálohy by proti nim měla větší šanci. Jenže kam až dohlédla, rozkládaly se jezírka kalné vody. Zaplétala se stále hlouběji do nebezpečných bažin.

Ongori se nadvzdela v sedle. Její šestý smysl začal bít na poplach. Cítila nebezpečí.

Náhle sebou kůň trhl a bolestivě zaryčel. Obludná ještěří tlama se mu zakousla do přední nohy. Krokodýl sevřel čelisti a ozvalo se strašlivé zapraskání lámané kosti. Kůň, zbavený končetiny, ztratil rovnováhu a svalil se do tůně. Elfka stačila vyprostit nohy ze třmenů, ale ocitla se až po pás v kalné vodě. Cítila, jak se jí kluzké bláto pod nohama propadá a s každým dalším pohybem ji stahuje dolů.

V dáli zaslechla hlasy. Temné siluety pronásledovatelů se zastavily. Jezdci čekali, co bude dál. Nechtělo se jim pokračovat do zrádných mokřin. Raději vyčkávali, jak si poradí.

Krokodýl se mezitím bezvládnému zvířeti zakousl do krku. Kůň se ještě naposledy zazmítal, což ho téměř celého stáhlo do bažiny. Hlava s příšerně vytřeštěnými očima pomalu klesala do šedozeleného bahna. Ještě měl ale dostatek síly, takže mu zrádná tůň jeho kořist nevzala. Pevně koně svíral v čelistech a táhl ho za sebou pryč.

Nedaleko elfky se objevil další krokodýl. Otevřel žhnoucí oči a upřel na ni úzké zornice. Jeho druh mu na břehu zanechal ukousnutou koňskou nohu, ale to ho zřejmě neuspokojilo. Pomalu se plížil k Ongori a cenil na ni tlamu plnou ostrých zubů. Uměl se v tůni výborně pohybovat a bahno ho, narozdíl od oběti, pod hladinu nestahovalo.

K přihlížejícím otrokářům se mezitím přidal další jezdec.

„Pan Stakjan ji chce živou,“ křičel na ně už z dálky.

Několik mužů se chopilo luků. Chtěli krokodýla zastřelit, ale ostatní je zastavili. Ještěr byl příliš blízko elfky, mohli ji snadno zasáhnout. Začali se hádat. Nikdo z nich se neměl k tomu, aby se za ní vydal.

Ongori se napřáhla a vší silou ťala před sebe. Krokodýlí hlava se rozlétla na dvě poloviny. Pohyb byl ale tak prudký, že se propadla až po krk do bahna. Stále svírala rukojeť meče, teď už celého ukrytého pod hladinou. Setrvačností klesala níže a níže. Bláto jí pronikalo do krku i do očí. Cítila, jak se nad ní bažina uzavírá. Zachvátil ji děs. Věděla, že je konec. Plíce ji přinutily k poslednímu nádechu. Začala se zalykat bahnem. Obklopila ji nekonečná temnota. Ztratila vědomí.

...

Na Džungli padlých stromů padl soumrak. Denní lovce vystřídali ti noční a věčný boj o přežití pokračoval dál. Silní požírali slabší, aby se sami stávali kořistí ještě silnějších.

Na břehu tůně, ve které utonula Ongori, se objevila temná postava. Černý domorodec, celý nahý, položil na zem malý uzlík, který se hýbal a naříkavě kvičel. Vzápětí se nad hladinou kalných vod objevilo několik párů ještěřích očí.

Černoch uchopil bubínek a za jeho doprovodu začal tančit. Trhal sebou ve zběsilých pohybech a vydával zvířecí hlasy. Vydržel tak půl hodiny, pak se zhroutil. Když se probрал z transu, pomazal se blátem, a pak uchopil nad hlavu malý uzlík, svázané sele divokého prasete. Z úst se mu začaly drát mlaskavé a bublavé zvuky. Nakonec kvičící uzlík vrhl do tůně. Hejno krokodýlů na sebe nenechalo dlouho čekat. Ještěři se vrhli za kořistí. Trhali ji na kusy a přitom se mezi sebou prali o jednotlivá sousta.

Tuň začala vřít. V místě, ve kterém se propadla Ongori, vznikl vír. Tělo elfky vystoupilo na povrch a srpek měsíce odhalil její zablácenou tvář.

...

„Buch, buch, buch...“ pomalé údery bubínku se zrychlovaly a společně s nimi se rozeznával tlukot srdce. Ongori se vracela z temnot, ve kterých neexistoval prostor ani čas. Zdálo se jí, že letí nocí plnou hvězd.

Prudce otevřela oči a zalapala po dechu. Posadila se a začala zvracet, útroby se jí svíjely v křeči. Chrlila ze sebe bahno a přitom se znovu a znovu snažila nadechnout.

„Pij,“ zaslechla hluboký mužský hlas vedle sebe, a pak už jen hltala odporně čpící tekutinu z hliněné misky, kterou jí neznámý podával.

Když se vzpamatovala, zmateně se kolem sebe rozhlédla. Nacházela se v nějaké chýši. Seděla na zemi, na lůžku ze zvířecích kůží. Spolu s ní tu byl starý černochoch v bederní roušce. Celé jeho tělo pokrývala hustá spleť tetování. Horní ret měl na dvou místech probodnutý a jako kančí kly z něj vyčnívaly dvě zahnuté bronzové ozdoby. Na krku mu visel náhrdelník ze zubů různých velikostí a kožený váček.

„Kde to jsem?“ zeptala se ho unaveně.

„V bezpečí,“ usmál se domorodec. „Musíš nabrat sílu, kočičí ženo,“ dodal. „Jsi mocná válečnice, čeká tě velký boj.“

„Jaký boj?“ nechápala Ongori. Pak si všimla bubínku potaženého tenkou kůží, zřejmě měchýřem nějakého zvířete. V mžiku si vybavila své sny z posledních nocí. Vnitřní hlas jí s jistotou našeptával, že to byl právě hlas tohoto bubínku, který slychávala.

„Kdo jsi?“ zeptala se černochocha.

„Říkají mi Mobori Dugo. Ve tvém jazyce to znamená *Ten se silou kance*,“ pravil muž. „Jsem šaman. Na můj lid i na sousední kmeny útočí otrokáři. Jako dítě jsem byl otrokem. Naučil jsem se řeči bílých lidí a jejich zvykům. Víím, co čeká ty, které zajmou. Žádal jsem duchy o statečného bojovníka, který by nám pomohl. Poslali tebe. Slyšela jsi volání bubínku, proto jsi tady.“

Ongori přikývla. Její sny začaly konečně dávat smysl.

„To tys mne vytáhl z bažin?“ zeptala se šamana. „Jak dlouho jsem byla bez sebe?“

„Spala jsi pět dní a pět nocí. Musel jsem udobřit duchy bažin, které jsi rozhněvala.“

„Rozhněvala?“ rozkašlala se elfka.

„Je to jejich panství a ty jsi do něj vstoupila bez dovolení. Zabila jsi jednoho ze strážců, to duchy rozzlobilo,“ vysvětloval starý šaman.

„Ten krokodýl napadl mého koně,“ mračila se Ongori.

„Bud' ráda, že jenom jeho,“ odvětil černochoch. „Chrání tě mocný duch kočky, tak jsem tě viděl ve svých vizích. Velkou silnou kočku. Nebýt toho, nepřivedl bych tě zpátky k životu.“

„Byla jsem mrtvá?“ Ongori zamrazilo. Slyšela příběhy o Eldebranských katech, kteří překonali smrt. Říkalo se o nich, že měli několik životů, stejně jako kočka. Nikdy však nevěřila tomu, že by se něco takového mohlo stát i jí.

„Zemřela jsi a znovu se zrodila. Málokdo má takové štěstí jako ty,“ řekl šaman.

Ongori si podvědomě začala hrát s prstenem na pravé ruce. S překvapením si uvědomila, že o něj nepřišla. Vedle lůžka spatřila pochvu zdobenou hadí kůží a v ní svou zbraň.

„Dobrá. Zachránil jsi mne a já jsem tvým dlužníkem. Otrokáři vztáhli ruku na Eldebranského kata, za to musí být potrestáni. Pomohu tvým lidem,“ řekla a pokusila se vstát. Vzápětí se svalila na bok.

„Jsi slabá, kočičí ženo. Musíš se napřed najíst a vyspat. Právě jsi vstala z mrtvých,“ zasmál se šaman. „Teď spi. Duchové nám řeknou, až přijde čas bojovat.“

...

Šedm dní a sedm nocí zněly džunglí tamtamy. Svolávaly bojovníky mnoha kmenů. Přicházeli zblízka i zdaleka, často muži ze znesvářených rodů teď stáli bok po boku, připraveni bojovat proti společnému nenáviděnému nepříteli.

Ongori si je zkoumavě prohlížela. Byly jich dobré tři stovky. Malí zavalití válečníci s foukačkami, do kterých vkládali nebezpečné plody eduki, dvoumetroví bojovníci s oštěpy a s vlasy vyčesanými do vysokých drdolů, pomalovaní bílými a červenými válečnými barvami. Hubení muži s rituálně zjizvenými obličejí, podle šamana kanibalové, a tetovaní svalnatí lučištníci s vlasy svázanými do copánků.

„Bílá žena!“ odfrkl si náčelník lidojedů, když spatřil elfku. „Ta nás má vést do války?“

„Duchové nám poslali kočičí ženu. Povstala ze smrti, ona je vyvolená!“ pravil šaman hlasem, který nepřipouštěl odpor. Ostatní bojovníci začali souhlasně mručet a zjizvený kanibal sklopil zahanbeně zrak.

„Když nám duchové seslali kočičího démona, pak zvítězíme a najíme se srdcí bílých vrahů!“ pravil a v očích se mu hrozivě zablesklo.

Do hodiny vyrazilo domorodé vojsko na pochod. Statečné černé válečníky vedla elfí žena, Eldebranská katyně. Šla potrestat bezpráví, kterého se otrokáři dopouštěli na obyvatelích džungle a smrt milovaného Jemiho.

...

Prales se opět ponořil do noci. Mračna zakryla oblohu a celistvost temnoty narušovalo pouze světlo z ohňů otrokářské osady. Hořely uvnitř hradby z dřevěných kůlů, kolem níž se rozkládal široký pás vymýcené džungle.

Ongori se tiše proplížila až k hradbě a mrštně vyšplhala na její vrchol. Kůly byly vysoké tři metry a nahoře zašpičatělé. Přehoupla se na druhou stranu a měkce dopadla do podřepu.

Vesnici tvořilo deset velkých přízemních srubů, které obývali otrokáři, ale také jejich ženy a děti. Byli to většinou přistěhovalci z Keledoru, které zlákala vidina slibného výdělku. Na území Čtyř království - Almendoru, Danérie, Storabska a Keledoru, bylo otrokářství zakázáno pod hrozbou přísných trestů. To však nezabránilo v černém obchodu s korbáři z Plaveny, kteří za otroky štědře platili. Právě na obchodu s Plavenou postavil Mošja Stakjan své nevídané bohatství.

Ongori opatrně postupovala spící vesnicí. Vyhýbala se světlu, které vrhaly plameny skomírajících ohňů před vchody srubů, až se přiblížila k otevřenému prostranství uprostřed.

Tady stály velké dřevěné klece, ve kterých se tísnily desítky zajatých domorodců. Mnozí byli ve velice zbídačeném stavu, vystaveni nepřízní počasí, hladu a nešetrnému zacházení dozorců. Občas se z klecí ozval dětský pláč nebo bolestivý sten.

Elfka se jim obloukem vyhnula, aby ji náhodou některý ze zajatců nepozoroval a neprozradil. Podél vnitřní strany hradby se připlížila až k bráně, u které seděli dva strážní a tiše rozmlouvali.

Nahrabila se a tiše tasila meč. Pak skočila. Jako útočící šelma dopadla na záda jednoho z mužů a vahou těla ho srazila k zemi. Než se druhý překvapený strážce na cokoliv zmohl, prořala mu hrdlo. Byl hned mrtvý.

Pak stiskla muže pod sebou kolem krku, aby nemohl křičet, a přiložila mu čepel meče k srdci.

„Dnes zemřeš,“ sdělila mu tiše. „Když mi řekneš, co chci vědět, bude to rychlé. V opačném případě budeš trpět,“ zasyčela. „Jestli mi rozumíš, udeř dvakrát dlaní do země.“

Otrokář se vzepjal, ale stisk kolem krku ještě více zesílil. Nakonec uposlechl a dvakrát poklepal rukou o zem.

„Mluv tiše. Uděláš hloupost a proříznu ti hlasivky,“ varovala ho Ongori a uvolnila sevření. Muž zalupal po dechu.

„Je tu Mošja Stakjan?“ zeptala se ho.

„Ne, vrátil se do Erinu,“ zasípal vyděšený strážný.

Ongori věděla vše, co potřebovala. Bleskurychle zvrátila otrokáři hlavu dozadu. Jeho vaz zapraskal jako lámaná suchá větev. Zemřel rychle.

Elfka pomalu odsunula těžkou závoru a pootevřela vrata na šířku lidského těla. Potom tiše zamňoukala. Z džungle se jí v odpověď ozvalo prasečí zachrochtání. Čekala jen chvíli, když do osady vstoupil první domorodý válečník. Za ním následovali další. Brzy se mělo ve spící vesnici rozpoutat vražedné peklo.

Ongori, šaman a náčelníci kmenů si rozdělili muže do deseti skupin. Ty se potom vydaly ke vchodům do jednotlivých srubů. Další oddíl bojovníků zatím osvobozoval zajatce z klecí.

„Jen otrokáře,“ pravila elfka. „Ženy a děti ušetřete!“

„Ženy a děti mají málo masa,“ zazubil se zjizvený kanibal a odhalil tak zuby zabroušené do špiček.

Nastalo tíživé ticho. Pak Ongori mňoukla a domorodci vtrhli do otrokářských obydlí. Nocí se nesly výkřiky překvapených spáčů, jekot žen a pláč dětí. Celé to trvalo jen několik minut, několik krátkých okamžiků, které přinesly smrt pro více jak čtyřicet bílých mužů. Otrokáři se nevzmohli na odpor.

Když bylo po všem, propukla radost vítězů naplno. Vítali se s příbuznými, které našli v klecích, ale také oplakávali ty, kteří v nich už nebyli.

Šaman, se slamákem, který získal od zabitého vůdce otrokářů, přikázal bojovníkům ze svého kmene, aby odvedli bílé ženy a děti do vesnice, do bezpečí před slavíci domorodci. Ti už zapálili první sruby.

„Co s nimi bude?“ zajímala se Ongori.

„Neboj se o ně,“ usmál se šaman. „Můj kmen si váží života, i když patří nepříteli. Odvedeme je na hranici džungle k Erinu. Ať nesou dál zprávu o tom, co se tu dnes v noci stalo. Snad to bude pro ostatní varování.“

„Snad ano,“ zamyslela se elfka. „Napřed však musím najít Mošju Stakjana. Dokud bude naživu on, nebudete mít klid.“

Šaman vážně pokýval hlavou.

„Čeká tě těžký úkol, kočičí ženo,“ pravil. „Nepřítel, který tě čeká, se může ukrývat ve tvém srdci.“

„Nerozumím ti,“ divila se jeho slovům Ongori.

„Hlas srdce je jako hlas bubínku. Naslouchej jeho volání a duchové tě ochrání,“ usmál se starý muž.

...

„Ne! Milost!“ křičel hostinský od Velrybí královny. Elfka mu klečela na prsou a hrotem meče mířila na hrdlo.

„Pověz, za kolik jsi mne prodal?“ syčela a její oči připomínaly dravou šelmu.

„Nešlo to jinak! Nemohl jsem odmítnout! Mám rodinu, zabili by mne, a potom i mojí ženu a děti. Říkal jsem vám, jak se tu někdo začne moc zajímat, jde hned o krk. Buď peníze nebo smrt.“

Ongori přejela Dabiana chladným pohledem. Ve světle jejích modrých očí spatřil svůj odraz. Zbabělce, který se třásl o život.

„Nechám tě žít,“ zašeptala elfka. „Nechám ti ruce, abys mohl živit rodinu. Ale tvá ústa už nikdy nikoho nezradí!“ pronesla drsně, surově mu rozevřela čelisti a uchopila ho za jazyk.

Dabian se zamítil a něco zahuhlal. Huhlání se potom změnilo v úpění beze slov. Vytřeštil oči hrůzou.

Ongori mu do dlaně vtiskla vyříznutý zkrvavený jazyk. Pak se otočila a beze slov odešla.

...

„Vaši pozvánku, prosím,“ žádal služebník v černém obleku, se zdobeným kordem u pasu. Ongori, oblečená do dlouhého šatu světle zelené barvy, se na něj koketně usmála a předložila lístek se zlatě vyvedeným písmem. Stálo na něm: *„Rodina Stakjanů si dovoluje pozvat baronku Badžinskou na maškarní ples, konaný v Erinu u příležitosti zasnoubení Tarišy z rodu Stakjanů a Odřeča z rodu Vodnianských“*.

Sluha spokojeně přikývl a vpustil domnělou baronku do paláce. Netušil, že ta skutečná leží spoutaná ve stájích a kochá se pohledem na koňská pozadí.

Ongori si nasadila bílou kočičí masku a zakryla jí obličej. Ladným krokem proplouvala kolem stolů, které se prohýbaly pod tíhou jídla a pití. Některé druhy ryb a ovoce viděla poprvé v životě.

Ohromný sál osvětlovaly velké křišťálové lustry se stovkami svící. Služebnictvo v oblecích z drahých látek roznášelo stříbrné tácy s čišemi vína a zákusky. Na pódiu hráli hudebníci a před nimi tančili příslušníci erinské smetánky. Mezi nimi také snoubenci, na jejichž počest se celá ta sláva odehrávala. Asi osmnáctiletý uhrovatý mladík a uzarděná boubelatá dívka, které mohlo být sotva šestnáct. Mocné rody Stakjanů a Vodnianských si jejich prostřednictvím chtěly pojistit nějaký významný obchod.

Ongori odmítla asi tři nabídky o tanec a dál hledala Mošju Stakjana. Nevěděla, jak vypadá, navíc se stejně tváře většiny přítomných ukrývaly pod maskami. Přitočila se tedy k jednomu ze sloužících a zatímco si z tácy brala dortík s jahodovou náplní, zeptala se ho, kde by mohla Mošju najít.

„To máte těžké, vzácná paní,“ pravil sluha. „Co se pan Mošja vrátil z výpravy do džungle, straní se společnosti. Viděl jsem ho asi před hodinou v jednom ze salonků v patře. Měl masku opice,“ usmál se odměřeně.

Ongori poděkovala a zamířila ke schodišti, které ústilo na terasu nad sálem. Z ní vedly vchody do jednotlivých místnůstek, ve kterých unavení hosté odpočívali, nebo si zde dávali důvěrná dostaveníčka. Cestou se s chutí zakousla do jahodového dortu. Byl vynikající.

Když stoupala po schodech, pozorně si prohlížela stráže z palácové gardy. Jako každý mocný erinský rod si i Stakjanové platili soukromý oddíl ozbrojenců. Byli oděni do stejnokrojů, které sestávaly z vyšívané bílé košile, volných kalhot a pláště žluté barvy. Na hlavě měli žlutý klobouk s pestrobarevným peřím a u boku rapír. Ongori jich v sále napočítala asi dvacet, ale navíc tu ještě byli další gardisté z doprovodů hostů ze spřátelených rodů.

Erin byl zámožskou výspou Keledoru, Jižního království, a na jeho půdě nebyli zástupci Cechu Eldebranských katů vítáni. Musela být nanejvýš opatrná, jinak by sama mohla skončit na špalku místního mistra opravčích.

Vystoupala na terasu a hledala muže s maskou opice. Postávalo tu několik párů. Buď sledovaly hemžení pod sebou nebo se snažily nepozorovaně zmizet v některém z postranních salonků.

Pak si všimla osamělé postavy, která stála stranou od ostatních. Muž v červené košili se opíral o zábradlí. Na hlavě měl démonickou domorodou masku, jež znázorňovala gorilu. U opasku mu visel rapír s rukojetí vykládanou perletí.

„Pan Mošja Stakjan?“ zašvitořila Ongori a stoupla si k němu tak blízko, že se ho téměř dotýkala hroty prsou.

„Omluvte mne, madam, ale dnes večer jsem nudný společník,“ odvětil muž.

„Ale jděte,“ nedala se odbýt. „Tam dole se mi už motala hlava, hudba je příliš hlučná. Slyšela jsem, že jste se nedávno vrátil z džungle. Nechtěl by jste mi o své cestě vyprávět? Třeba v pohodlí některého ze salonků?“ navrhla a ještě víc se k němu přitiskla.

„Nezlobte se, paní, ale vážně nemám náladu,“ odsekl jí Mošja, letmo se uklonil a chtěl odejít.

„Tak to vám nebudu moct vyřídít pozdrav od našich společných přátel,“ pronesla smutně Ongori.

„O jaké přátele se jedná?“ zarazil se Stakjan.

„Mám na mysli naše štědré přátele z Plaveny, jestli mi rozumíte,“ zašeptala tak, že to mohl slyšet pouze on.

Chvilí si ji prohlížel. Jejich oči se střetly a oba si na okamžik ve vzpomínkách vybavili známou tvář.

„Pojďte prosím za mnou, madam, tady by nás mohly slyšet nepovolané uši,“ pravil a zamířil k jednomu ze salonků. Měl modré stěny, zdobené kresbami bílých květů.

Mošja však místností jen prošel a zamířil na balkón. Pod ním se rozkládala zahrada, osvětlená skřítkými lampióny a barevně svítícími fontánami.

„Na čerstvém vzduchu se nám bude lépe hovořit,“ vysvětloval Mošja Stakjan.

„Víte, dlouho jsem vás hledala,“ řekla Ongori a sundala si z rukou bílé rukavičky z králíčí kůže. „Zastihnout vás je skutečně nadlidský úkol. Nesu vám důležitou zprávu.“

„Vážně?“ podivil se. „A proč naši přátelé zvolili tuto netradiční cestu, vždyť...“ Náhle se zarazil a strnul. „Odkud... odkud máte ten prsten?“ ukázal na stříbrnou kočičí hlavu, kterou měla elfka až dosud ukrytou pod rukavicí.

„Prosím?“

„Odložte masku!“ vykřikl dychtivě.

„Napřed vy,“ pronesla přísně Ongori. Hbitě sáhla do záhybů dlouhého šatu a v její pravici se objevil meč.

Muž se zapotácel, a potom si strhl masku. Tvář pod ní patřila Jemimu.

Ongori překvapeně sklonila zbraň. Pak se i ona odmaskovala. Hleděli na sebe a čas se zastavil.

„Myslela jsem, že jsi mrtvý,“ zašeptala konečně.

„Měl jsem štěstí. Šíp se svezl po žebrech, jen mi vyrazil dech,“ vysvětloval Jemi. „Já jsem myslel, že jsi se utopila v bažinách.“

„Jemi... Mošare nebo Mošjo Stakjane, nevím, jak ti vlastně mám říkat,“ řekla smutně. „Měl jsi mne zabít, když byla příležitost. Víš, co se teď musí stát...“

„Ongori, já s tebou nebudu bojovat! Udělal jsem mnoho chyb. A ublížil hodně lidem. Tam, v té zmasakrované domorodé vesnici, jsem si všechno uvědomil. Celé mé bohatství stojí na krvi a utrpení. Ongori, já tě miluji! Oba jsme mohli být mrtví. Život nám dal druhou šanci. Odejdi se mnou! Někam hodně daleko! Jen ty a já.“

Elfka pochopila slova starého šamana, když říkal, že nepřítel se může ukrývat v jejím srdci. Nevěděla, jestli dokáže splnit poslání, kvůli němuž přijela na Taru. Milovala muže, kterého měla zabít.

„Mošare, z rozhodnutí almindorského královského soudu...“ zadržela se a z očí jí vytryskly slzy. Sváděla nerovný boj mezi láskou a krutou povinností. „Tas zbraň a bojuj!“ procedila mezi zuby. Nedokázala ho popravít. Skrytě doufala, že ji v souboji zabije.

Mošar se však jen usmál, odepnul rapír od opasku a hodil ho na zem.

„Lituji svých činů, Ongori,“ zašeptal. Pohlédli si do očí. Ve skutečnosti to byl pouhý okamžik, ale pro ně celá věčnost. Viděli tam vše. Naprosté odevzdání, smutek, radost, nezměrnou lásku.

„Miluji tě!“ zvolal Mošar a vrhl se přes zábradlí balkonu do zahrady.

„Ne!“ vykřikla Ongori.

Pohlédla dolů. Tělo jejího milého leželo na trávníku v hloubce deseti metrů. Odvrátila zrak a rozplakala se. Pak si nasadila masku, meč ukryla zpět do záhybů šatů a vydala se pomalu do sálu plného slavicích hostů. Jen bílé rukavičky z králičí kůže zůstaly přehozené přes hrzení balkonu.

„Přijíme si na lásku našich snoubenců!“ pronesl ceremoniář na pódiu a přihlížející propukli v potlesk.

Ongori procházela mezi vyšňořenými dámami a elegantně oblečenými pány jako duch. Jásali nad předem domluveným svazkem, jejich tváře byly plné přetvářky a pokrytectví.

Dnes večer byli zasnoubeni dva, kteří se nemilovali, aby spolu strávili zbytek života, zatímco jiný pár, který spojovala vášnivá láska, navždy rozdělila smrt.

...

Ongori seděla na okraji přístavního mola a hleděla do dále. Na obzoru, tam, kde se vodní hladina spojovala s nebesy, vstávalo slunce. Zářící kotouč pomalu vystupoval z mořských hlubin a stoupal vzhůru po obloze. Rackové vzlétli a jejich chechot rozezvučel chladné ráno. Zrodil se nový den...